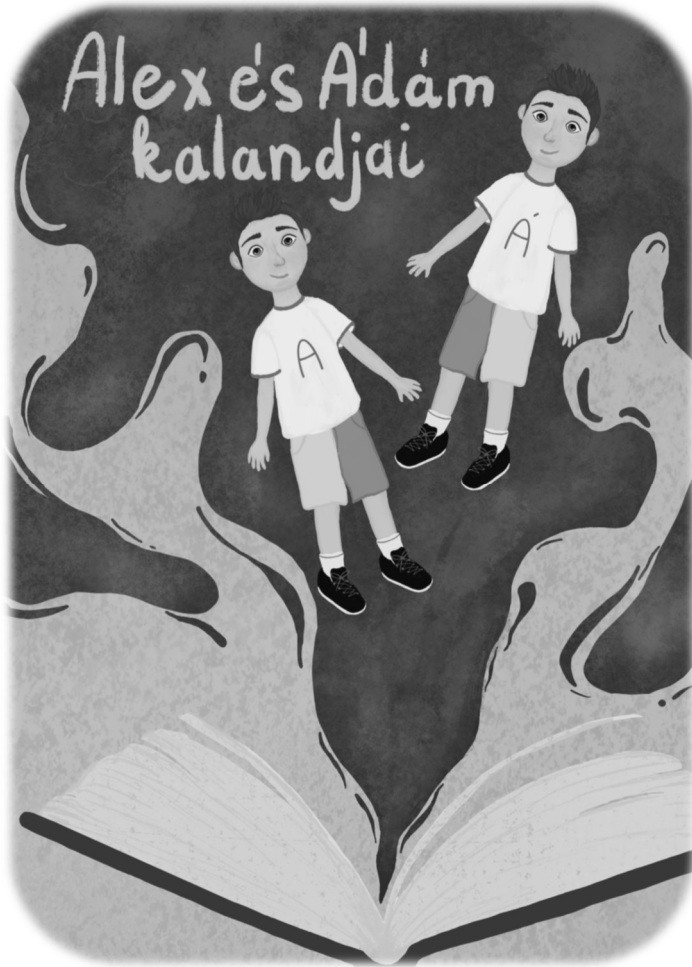

Novák Adél

Alex és Ádám kalandjai

© Novák Adél, 2025.

Borítóterv: © Manger Adél

Illusztráció: © Novák Adél

A magyar könyv is magyar termék

mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

ISBN: 978-615-02-3311-6

Kiadó: Novák-Vagyon Tünde

Szerkesztő:

Pintérmé Gépész Bettina

A kötet a Kis Alkotók Köre támogatásával jelenik meg.

Ajánló

Adélt a Kis Alkotók Köre irodalmi pályázatain át ismertem meg. Először az ovisok és legkisebb iskolások jellemzően fantáziadús, de igen csapongó meséket előadó szerzőinek kategóriájába soroltam, de aztán az ifjú, mindössze 8 éves író egy kritika nyomán, amit készülő regénykéjére kapott, szárnyalni kezdett.

Így született meg ez az érdekfeszítő kalandokra hívó meseregény, amit most kezébe foghat az Olvasó. Adél remekül ráérezett a történetmondás mikéntjére, elbeszélése választékos szókinccsel tárja elénk tanulságos, egyben izgalmas meséjét, amit apró részletekbe menő pontossággal, megkapó bájjal és kedves humorral dolgozott ki.

Olvassák nyitott szívvel ezt a kis csodát!

Pintérné Gépész Bettina

író, költő

irodalmi pályázat szervező

és édesanya

1. fejezet

Az ismerkedés

Egy különleges területen egy városka díszeleg.

Gyönyörű szép házak állnak ott, erről híres. Vannak ott kisebb kunyhók és nagyobb villák, de mindegyik a rendtől ragyog. Fekete, szürke, sárga, narancssárga, mindegy, de rendezett otthont nyújt a lakóinak. Ott él két kisfiú, úgy hívják őket, hogy Alex és Ádám. Ikrek, épp azon a napon volt az 5. születésnapjuk, amikor történetünk kezdődik.

Amikor 5 évvel ezelőtt megszülettek, Alex jött először a világra. Ádám pár pillanattal később látta meg a napvilágot. Sokszor azért tévesztik össze őket, mert mindkettőjüknek kék szeme, barna haja van, és mindig ugyanolyan ruhákat hordanak. De valójában sok különbség van köztük. Ádám hiába fiatalabb, mégis magasabb egy hajszállal. Alexnek például zöldeskék a szeme, Ádámnak pedig inkább türkizbe hajlik.

Mindketten nagyon kedvesek, viszont szeretnek vagánykodni is. Szeretik, amikor valaki mesét mond nekik.

Alex kedveli a fehér színt, ez mindig megnyugtatja őt és a kedvenc évszakára emlékezteti. Nem a téli havazásra, mint azt sokan gondolják, hanem a tavaszi fehér virágokra. Mint például a hóvirágra, a tavasz első hírnökére, vagy a fehér virágfátylat magára öltő meggyfára.

Néha picit vadóc, így jól jön ilyenkor a megnyugvás.

Ádám ezzel szemben a narancssárgát szereti nagyon, mert vonzódik a félelmetes dolgok iránt. Úgy találja, hogy ősszel a tököt is azért rakjuk ki, hogy a rettenetes lényeket és eseményeket vonzzuk.

Ami igazán közös bennük, az a kalandvágy.

Most éppen készültek a születési zsúrjukra.

Meghívták Mátét, Bencét, Bátonyt, Lenkét, Benét, Lellét és még néhány barátjukat. Anyukájuk, Laura néni, aki maga is egy igazán csinos fiatal anyuka volt, nagyon szívesen díszítette ünnepeken a lakást. Ezért most hosszú „*Boldog születésnapot!*” táblákat és papírból készült díszeket akasztott fel a szoba sarkaiba. Tengernyi lufit fűjt fel, zöldet, fehérét és sok narancssárgát. Úgy

gondolta, hogy majd a gyerekek szívesen játszanak ezekkel a ballonokkal. Készítette a terítéket. Mutatós, fiús mintás asztalterítővel készült, amin focizó és autóversenyző dínók vidám kavalkádja fakasztotta őt kedves mosolyra. Kitette a papírtányérokat, műanyag poharakat, villákat, késeket. Tálalt gyümölcslevest, kókuszos hópehely süteményt és teát is muffin szelettel. De még négy órát kellett várni, hogy elkezdődhessen a parti.

Apukájuk, Sanyi bácsi elment a cukrászdába, kikérte az előre megrendelt, kék autó alakú aprósüteményt és egy nagy. kerek tortát habcsókokkal a szélén, hogy mindenki falatozhasson kedvére. Épp csütörtöki nap volt, őszi szünet, ami most kezdődött csak el. Sanyi bácsi úgy tervezte, hogy másnap reggel elviszi fiait a születésnapjuk alkalmából az állatkertbe, hiszen úgymint szeretik az állatokat csodálni. Nagyon aggódott az időjárás miatt, nehogy essen az eső. Ezért folyton folyvást a telefonon bepötyögte a másnapi előrejelzést.

Hiába írta mindig azt, hogy napsütéses lesz, ő továbbra is aggódva fürkészte a radarképet.

A két fiú rendbe tette a szobáját. Tágas, fényes szobájuk volt, hosszan lelógó kék lámpájuk világította meg a helyiséget. Ágyneműik állatos és pöttyös mintában díszelegtek. Ágyaikon sokféle plüss sorakozott. Ezek közül Alex kedvence a diótörő volt, Ádámé pedig a delfin. A diótörőt Alex egy karácsonyi vásáron kapta meg. Kiszemelte magának egy árusnál és rögtön megszerette. Apukáját azonnal nyaggatni kezdte, hogy vegye meg. Sok kérlelés múltán végre Sanyi bácsi megengedte Alexnek, hogy vegye le a legszebb diótörőt az állványról. Ádám pedig az állatkertben kapta a delfint egy családi nyaralás alkalmával a nagymamájától.

Szekrényeikbe szépen összehajtott ruhák és mindenféle öltözetek sorakoztak. A szüleik mindig így tették be a ruhákat a helyükre, a fiúk pedig próbáltak vigyázni a rendre. A játékos polcon labdák, nyilak, plüssök, szivacslövedékes puskák és katonák álltak rendezett sorban. Nem volt ez mindig így, de ma ezen a

különleges napon a szobájukat is vendégvárásra készítették fel.

Miután a rendrakással végeztek, hallották a csengőt és anyukájuk betessékelte a takarítónőt. A takarítónő felmosta a padlót, anyukájuk kiporszívózta a házat, letette az új szőnyeget és már csak a vendégeket várta. Lepucolták az ablakról a fiúk által otthagyott filcnymokat is, amik szebb napokon virágokat, napocskát és mosolykákat ábrázoltak. Így már nem maradt sok dolguk.

Leültek az ágyra, gondolkodtak, beszélgettek mindenféléről. Pixiről, a kistermetű, izgága, foltos kutyusukról, a múltkori ovis balhéjukról, amikor leugrottak a nagy dombról és az óvónéni leszidta őket. Aztán a szürke polcukról *A rendíthetetlen ólomkatona*, *A hókirálynő* és még sok-sok könyv közül levették a kedvencüket, *A kis szellemet*. Azért érdekelte őket ez a történet, mert volt benne félelem, izgalom és játékosság. Ugyanis a kis szellem a kíváncsisága miatt folyamatosan csetepatéba keveredett és három kisgyermek sietett a

segítségére. Ráadásul a fehér, légies mesehős mindig megnyugtatta Alexet.

Belemerültek a képek világába. Élvezték a jelenteket, ahol a kis szellem elmegy játszani, találkozik emberekkel, csodálkozik a tükörképén, és annyira jól érezték magukat a mesekönyvben, hogy még majdnem a bulijukról is elfeledkeztek. Szórakoztatta őket az ismert történet felidézése, láthatóan pompásan mulattak. A fiúk nagyon várták a vendégeket, de még mindig volt három óra addig. Szinte az egész könyvespolcot megnézhatték volna, ehelyett ők inkább újra és újra *A kis szellemet* lapozták át. Hirtelen Ádám felnézett a képekből és rémülten ezt kiáltotta:

- Alex, Alex! Hol vagyunk? Nézd csak, egy tisztáson vagyunk!

- Tényleg... - mondta Alex csodálkozva - Nézd ezt a virágos rétet! Hallod a madárcsicsergést? De hogy kerülhattünk ide?

A puha fűvön ültek, körülöttük méhek zümmögtek, tehenek legeltek békésen. Kis leveli békák ugrándoztak a felforrósodott kövekről be a hús tóba.

- Eltűnt a szekrény és mindenünk! A szüleink is semmibe vesztek, a takarítónő, a plüsseink, az ágyunk, az ablak, az egész házunk és a szobánk! Lehet, hogy a jövőben vagyunk?

Aztán végignézett a saját és a testvére testén és megállapította, hogy biztosan tévedett, mert ugyanaz a ruha, cipő és nadrág ékeskedett rajtuk, ráadásul ki sem nőttek.

- A kutyáink is és a cicánk is tovatűntek - estek kétségbe.

Az egész pázsit köddé vált, az utca, minden...

Elnyelte a föld a gyönyörű, színes, őszi leveles utcájukat és a bokros, fás kertjüket, ahol bújócskázni szoktak.

Csak egy hatalmas nagy ismeretlen tájon találták magukat. Ahogy szétnéztek, süniket és nagy ködöt láttak. Már lógott ez eső lába.

- Hol lehetünk mi, Ádám? - ijedt meg Alex.